Образ жінки революції (за новелою «Кіт у чоботях»)

Читаючи твори М.Хвильового, розумієш, що автор добре знав усе, що відбувалося в роки революції, бо сам був безпосереднім учасником цих подій. Тому образи, які він виводить у своїх творах, виходять з-під його пера такими об’ємними та правдивими. Особливо яскраво це відображено у новелі М.Хвильового «Кіт у чоботях».

Ідея революції приваблювала багатьох людей, більшість з яких були чоловіками. Але знаходилися і такі жінки, які всім серцем підтримували ідеї соціалізму, безмежно вірили у щасливе майбутнє. Звичайно, це були бідні жінки, неосвічені та беззахисні. їм дуже тяжко жилося до революції; вони відчували себе нікому непотрібними. З приходом нових часів змінюється їхній світогляд, вони ніби виростають у власних очах, бо знають, що і їхня праця принесе плоди, і вони будуть не зайві у майбутньому суспільстві.

Була серед таких жінок молоденька дівчина, яка віддавала усі свої сили заради щастя інших. Піп прозвав цю дівчину Гапкою. Але це ім’я не дуже подобалося бійцям. Вони вважали, що воно йде від слова «гаптувати»:«... от гаптувати — це яскраво, бо гаптувати: вишивати золотом або сріблом». Гапка не була гарнесенькою, та й не намагалася нею бути. Весь час ходила у солдатських чоботах і грубому вбранні. Але не тим вона приваблювала бійців. Вони захоплювались її внутрішньою красою: вона не зовсім вірно уявляла комунізм, була малограмотною, бо гімназії не закінчувала, але самовіддано сповідувала це вчення, вивчала цитати і примушувала інших. За книжкою без автора «Що таке комунізм» проводила з бійцями дискусії, бо кругом «темнота», а треба ідейно рости.

За це один боєць назвав її «паходним Леніним», а школу, в якій проводились політзаняття, — «бурсою революції».

Сама вона кирпатенька, нагадувала відомий з дитячих років малюнок «Кота у чоботях». Бійці називали її «Жучком» за маленький зріст та велику рухливість: «Товариш Жучок — це тільки «кіт у чоботях» із жвавими рухами, з бузинковим поглядом, що ходить по бур’янах революції і, як мураль, тягне сонячну вагу, щоб висушити болото...». Дивуєшся, скільки сили було в цій тендітній дівчинці, яка виявлялася сильнішою за багатьох чоловіків! Дисциплінована, принципова і чесна; коли помічала щось негідне, робила очі «драконом» або вимовляла: «Дзуськи!» Ця дівчина «іноді вживала таких слів, вела такі промови, що ми лише роти роззявляли».

У неї в житті сталася велика трагедія: коли пішла в загін, козак повісив її малого сина на ліхтарі. Але про це ніхто не знає, бо дівчина плаче лише нишком, щоб ніхто не помітив її горя. Вона приховує свої почуття, щоб солдати не стали їй співчувати і вона не втратила рівноваги. Їй дуже важко серед бійців-чоловіків, але про це знову-таки ніхто не здогадується. Взагалі ця маленька на зріст дівчина, «кіт у чоботях», стала своєрідним символом революції, відданим захисником її ідей.

Не дивно, що незабаром її обирають секретарем партосередку в підрозділі червоноармійців; не дивно, що до неї ставляться з великою повагою. Гірко тільки від того, що за революційними буднями молода жінка забуває про те, що вона жінка, втрачає часточку своєї душі, стає подібною до багатьох бездушних чиновників. Це відчув на собі

герой новели, коли приїхав на місце свого призначення і знову зустрівся з Жучком. «Кіт у чоботях» носить такий самий одяг і такі саме чоботи, як і багато років тому. Але чомусь усі тепер її не люблять, бо бояться попастися на її язичок чи відчути її гнів. «Товариш Жучок» проводить заняття і ставиться до підлеглих із зневагою, повсякчасно принижує їх. Тому партійці зненавиділи її «дискусії», «...потім вона бігала, метушилась, збирала жінок, улаштовувала жіночі зібрання, де говорили: про аборт, про кохання, про право куховарки...».

Але згодом «товариш Жучок» просила вибачення у героя новели, розповіла свою сумну історію, і саме тоді автор відчув глибину душі цієї жінки, її беззахисність та жіночість. Жінка, хоч і залишилася вірною принципам революції, але втратила принципи людяності. Саме тому її працю на дорогах революції герой новели став сприймати як маленький подвиг, бо вона пересилила себе, як маленьку пісню — щиру пісню революції. З цих маленьких подвигів складається великий подвиг, а з маленьких пісень — гімн, пісня пісень про мурашок революції, які тягнуть «сонячну вагу, щоб висушити болото».

Революція була важким випробуванням для усіх людей, але люди вірили в перемогу та ідеальність її ідей, вважали, що вона змінить життя на краще. Тому і віддавали усі сили і вміння саме їй та, на жаль, і свою безсмертну душу, мовби продаючи її дияволу. Саме так, як робила це проста селянська жінка, неосвічена куховарка з новели М.Хвильового «Кіт у чоботях».